

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou věci

žalobce: **M. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**
Odbor cizinecké policie
sídlem Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2021, č. j. KRPE-12776-45/ČJ-2021-170022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se přiznává odměna ve výši 6.800 Kč.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozhodnutím ze dne 13. 3. 2021 žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění žalobce podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění žalobce byla prodloužena o 30 dní. Žalobce má být v této době předán dle uvedeného nařízení do Rumunska, neboť zde již dříve požádal o azyl.
2. Žalobce (zastoupen advokátem) se v žalobě doručené dne 14. 4. 2021, resp. v jejím doplnění ze dne 25. 5. 2021 vymezil proti napadenému rozhodnutí ve více žalobních okruzích, které lze výstižně popsat následovně.
3. Předání žalobce do Rumunska je nepřipustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení. Rumunské azylové řízení trpí systematickými nedostatky, žadatelům o ochranu nejsou zajištěny lidsky důstojné podmínky. Žalovaný v daném ohledu vyšel z neaktuálních zpráv. Žalobce, resp. jeho zástupce sám doložil odlišnou zprávu o Rumunsku v anglickém jazyce a popsal detailněji podmínky v rumunských zařízeních pro pobyt cizinců (žadatelů o azyl). Má proto za to, že není dán účel zajištění spatřovaný v jeho předání do Rumunska [námitka ad (i)].
4. Žalobce o azyl v Rumunsku nežádal, což plyne z protokolu. Žádal snad patrně z donucení [námitka ad (ii)].
5. Rovněž uvedl, že Rumunsko je postiženo epidemií COVID-19 a žalovaný se nezabýval hrozícím nebezpečím pro žalobce při jeho transferu. UNHCR vyzvala státy, aby všechny transitzní cesty spojené s uprchlíky byly dočasně pozastaveny [námitka ad (iii)].
6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Popsal dosavadní vývoj věci zajištění žalobce, a to též s odkazem na správní spis. Sděлил, že žalobce byl dne 15. 4. 2021 propuštěn na svobodu. Rumunsko nejprve dne 1. 3. 2021 informovalo, že souhlasí s přijetím žalobce. Poté měla Česká republika lhůtu 6 týdnů na předání. Dne 12. 4. 2021 ministerstvo vnitra sdělilo, že původně předpokládaný transfer do Rumunska nebude z logistických důvodů realizován. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce prvotní rozhodnutí o zajištění nenapadl. Nesouhlasí s tím, že realizace transferu do Rumunska je (byla) nemožná, což má dle žalobce zapříčinit absenci účelu zajištění. Odmítl, že by předání do Rumunska nebylo možné, jeho realizovatelnost je zkoumána po celou dobu zajištění. Uvedl, že stále platí, že jsou plánovány transferové lety s pomocí vojenských speciálů. Systémovými nedostatky rumunského azylového systému se zabýval a popsal je v napadeném rozhodnutí.
7. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, ve lhůtě sedmi pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

8. Zcela na úvod soud připomíná zásadní okolnost podané žaloby, resp. napadeného rozhodnutí, a to že se jedná o rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění, konkrétně dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu žalovaného soud zjistil, že prvotní rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce za totožným účelem předání do Rumunska je datováno dnem 16. 2. 2021, pod č.j. KRPE-12776-25/ČJ-2021-170022. Krajský soud ani po ověření ve své vlastní databázi nemá informace o tom, že by toto prvotní rozhodnutí bylo napadeno žalobou, ostatně žalobce ani žalovaný toto nezmiňují. Podstata nyní napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění tak již sama o sobě předurčuje možný rozsah jejího věcného přezkumu soudem. Jinými slovy, žalobce je proto v rozsahu svých potenciálně úspěšných (přípustných) námitkách limitován. Tedy není zcela na místě, aby vznášel (úspěšně) námitky, které by jinak příslušely do řízení proti rozhodnutí o jeho prvotním zajištění.
9. Ze shora popsanych žalobních námitek totiž plyne, že jejich podstata směřuje spíše k naplnění podmínek pro zajištění jako takového a již jen velmi omezeně ve vztahu k jeho prodloužení. Prodloužení zajištění je předmětem napadeného rozhodnutí.
10. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *police v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je police oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
11. Podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců *je police povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.*
12. Soud toliko obecně předesílá, že zajištění cizince je institut výjimečný, přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem České republiky. Toho si je žalovaný, dle obsahu svého rozhodnutí, vědom. I v případě zajištění za účelem předání cizince platí závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 3. 2012, č.j. 3 As 30/2011-57, že správní orgán je při rozhodování o zajištění cizince povinen zvážit, zda v projednávané věci nepostačuje uložení jiného, mírnějšího opatření podle zákona o pobytu cizinců (dostupné v informačním systému ASPI či na <http://www.nssoud.cz> – takto dostupná jsou i případná další citovaná rozhodnutí kasačního soudu).
13. Ze správního spisu dále plyne, že důvody zajištění žalobce, realizovatelnost transferu i kvalitu rumunského azylového systému žalovaný hodnotil v prvotním rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 2. 2021 na celkem osmi stranách. Po vydání tohoto rozhodnutí žalovaný činil další úkony v předmětné věci. Jelikož měl povědomost o tom, že žalobce požádal o azyl v Rumunsku, obrátil se dne 22. 2. 2021 skrze ministerstvo vnitra na rumunskou stranu s postupem dle čl. 28 nařízení Dublin III s žádostí o převzetí či přijetí žalobce. Tímto je fakticky odůvodněn smysl zajištění žalobce. Dle sdělení ministerstva vnitra ze dne 4. 3. 2021 Rumunsko dne 1. 3. 2021 souhlasilo s přijetím žalobce zpět.
14. Podle čl. 28 odst. 3 alinea 3 nařízení Dublin III *pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského*

státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

15. Žalobce byl dle obsahu správního spisu zajištěn policií dne 15. 2. 2021 v 18:30 hodin. Po vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění celková doba jeho zajištění činí 30 dní plus 30 dní, tedy 60 dní. Doba zajištění se počítá od okamžiku omezení osobní svobody (viz § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nařízení Dublin III v daném ohledu nestanoví jinak. Tedy, prvním dnem zajištění žalobce je den 15. 2. 2021 a počítáno čistě chronologicky šedesátým dnem je 15. 4. 2021. Tento den je rovněž nejzazším dnem provedení přemístění žalobce do Rumunska dle ust. čl. 28 odst. 3 alinea 3 nařízení Dublin III. Námitku délky zajištění žalobce neuvedl, soud toliko ověřil dobu trvání zajištění.
16. K žalobním námitkám ad (i) až ad (iii) pod body 3 až 5 shora je třeba předeslat níže uvedené, neboť tyto námitky jsou především spjaté s podmínkami zajištění jako takového, nikoli přímo s dobou zajištění. Provázaností mezi rozhodnutím o zajištění a rozhodnutím o prodloužení zajištění se již ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud. Krajský soud v uvedeném odkazuje především na rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2019, čj. 2 Azs 330/2018-30, body 19 až 22 odůvodnění, ve kterém NSS odkazoval na svoji další předešlou judikaturu.
17. NSS především v označených rozhodnutích konstatoval, že v rozhodnutí o prodloužení zajištění není třeba detailně opakovat veškeré okolnosti a postačí stručné shrnutí, neboť cizinec je s obsahem spisového materiálu detailně seznámen. To platí za situace, kdy nedojde ke změně skutkových okolností případu (rozsudek č.j. 1 As 90/2011-124). Obdobně je toto uvedeno v rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2017, čj. 1 Azs 94/2017-26.
18. Dále NSS uvedl, že *[r]ozhodnutí o prodloužení zajištění, ve kterém žalovaný rozhoduje o dalším trvání zajištění, není pouze rozhodnutím, které „upravuje dobu zajištění“, jak uvádí krajské soudy. I v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění je žalovaný povinen vypořádat se s otázkou, zda podmínky zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců trvají. Ačkoliv není v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 90/2011-124 nezbytně nutné „okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat“, jelikož „[c]izinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen“, a tudíž „postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn“, je nutné se zabývat posouzením, zda nedošlo ke změně skutkových okolností, které by byly relevantní pro posouzení trvání důvodů zajištění, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců či pro možnost realizovat správní vyhoštění. Ostatně povinnost „zkoumat, zda důvody zajištění trvají“, má žalovaný podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců „po celou dobu zajištění cizince“, nikoliv pouze v okamžiku, kdy se o zajištění rozhoduje. Podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno po zániku důvodů pro zajištění“. Trváním důvodů zajištění by se proto měl žalovaný zabývat i při rozhodování o prodloužení zajištění. Krajský soud k tomu doplňuje, že shora uvedené úvahy jsou přenositelné i na zajištění, resp. jeho prodloužení upravené v § 129 zákona o pobytu cizinců.*
19. NSS konečně ve zmíněném rozsudku č.j. 2 Azs 330/21018-30, bod 22 uvedl, že *[l]ze tak uzavřít, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je v určitém ohledu rozhodnutím obsahově navazujícím na rozhodnutí o zajištění. Nejvyšší správní soud dodává, že rozhodnutí o*

zajištění nelze v žádném případě označit za rozhodnutí podkladové pro rozhodnutí o prodloužení zajištění. Tento závěr NSS učinil ve vcelku specifické situaci, kdy bylo soudem rozhodováno o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za situace, kdy rozhodnutí o prvotním zajištění bylo z formálních důvodů zrušeno.

20. Jak soud shora uvedl, dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců je policie povinna po celou dobu zajištění zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Toto ustanovení však v souladu se shora uvedenou judikaturou nemůže být vyloženo tak, že policie v každém rozhodnutí o prodloužení zajištění bude nucena opakovat důvody, jež vedly k zajištění cizince. Policie tedy byla povinna zkoumat, zda podmínky pro zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců trvají. Této povinnosti policie pak logicky odpovídá i rozsah odůvodnění jejího rozhodnutí.
21. V nyní souzené věci byl žalobce zajištěn za účelem jeho předání do Rumunska. Po rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 16. 2. 2021 byl žalovaný dne 4. 3. 2021 informován, že Rumunsko souhlasí s přijetím žalobce ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Tato skutečnost dle soudu představuje naplnění zásadní podmínky pro trvání zajištění, samozřejmě toliko do data 15. 4. 2021. Jiné konkrétní podmínky pro zajištění žalobce se od doby jeho zajištění do doby rozhodování o jeho prodloužení nezměnily, nic takového ze správního spisu neplyne. Jakoukoli změnu podmínek pro trvání zajištění žalobce netvrdí a soud ji ani nedohledal v jeho žalobních tvrzeních.
22. Žalobcem v žalobě uvedené námitky nerealizovatelnosti transferu z důvodů pandemie COVID-19 či nedostatků rumunského azylového systému, nejsou námitkami, které by soud mohl zkoumat v řízení, které se týká prodloužení zajištění. Rovněž námitka nepodání azylové žádosti má tento charakter. Uvedené námitky totiž nenavádějí o jakékoli změně podmínek pro zajištění v jeho průběhu a z jejich podstaty bylo na místě je zkoumat již při prvotním rozhodnutí o zajištění. Pandemie COVID-19 i stav rumunského azylového systému jsou v dnešní době záležitosti s relativně ustáleným stavem, který se nemění v zásadních rysech v rozmezí jednoho měsíce. Žalobce směřuje v některých svých tvrzeních na aktuální stav v rumunských zařízeních, nikterak se však dále nepodává, že jde o změnu z průběhu doby trvání jeho zajištění. Ze správního spisu neplyne, že by žalobce jiné důvody po celou dobu řízení, po rozhodnutí o prvotním zajištění uplatňoval. Není tak na místě v soudním řízení ve věci prodloužení zajištění zkoumat podmínky a důvody, jež vedly k prvotnímu zajištění a byly v předchozím rozhodnutí policie pojednány, přičemž zůstaly tehdy žalobou nenapadeny. Přezkumem žalobcem uplatněných námitek ve věci naplnění důvodů pro zajištění v tomto soudním řízení by soud fakticky nahradil přezkum, který nebyl realizován ve věci rozhodnutí o zajištění, což není na místě. Žalobce by tak fakticky obešel jednotlivé fáze řízení vymezené zákonem o pobytu cizinců.
23. Soud tak činí částečný závěr, že v průběhu doby od počátku zajištění žalobce nedošlo k jakýmkoli skutečnostem, které by mohly přinést závěr v tom, že jeho předání do Rumunska nebude možné realizovat. Na tom nic nemění ani to, že se letecký transfer nepodařilo realizovat. Předání nebylo od počátku vyloučené. Tvrzení žalobce o pandemii COVID-19, nerealizovatelnosti transferů, nedostatků azylového systému či o situaci v rumunských zařízeních nepovažuje soud za změny v průběhu doby zajištění. Nadto s ohledem na další nedávnou judikaturu NSS týkající se zajištění cizinců a předání cizinců

do Rumunska soud nemá tyto námitky za důvodné. Soud je tak nucen z části vypořádával námitky proti závěrům a odůvodnění, které žalovaný do svého rozhodnutí o prodloužení zajištění detailně nepojal, neboť to nebylo třeba. Částečně k uvedenému viz též rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017-29, body 26 až 27.

24. Pokud by však měl krajský soud k žalobním námitkám přijmout věcné závěry, tak tyto námitky nemá za důvodné a před soudem nemohou obstát. Soud nedává za pravdu námitce, že žalobce o azyl v Rumunsku nežádal. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 16. 2. 2021 se totiž podává, že žalobce policii sdělil, že o azyl požádal nevědomky, přičemž dodal, že důvodem bylo to, aby nebyl z Rumunska vyhoštěn. Motivací by rovněž mohl být záměr volného pohybu za účelem dalšího cestování deklarovaným směrem na západ Evropy. V opačném případě lze úspěšně pochybovat o tom, že bez žádosti o azyl by byl žalobci zaručen v Rumunsku volný pohyb. Nelze proto napadené rozhodnutí zrušit s tím, že předání do Rumunska nedává smysl z důvodu absence azylového řízení. Rumunská strana nadto převzala sdělením ze dne 1. 3. 2021 za žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu odpovědnost.
25. Další námitky obecného rázu uvedené v žalobě směřovaly k tomu, že v rumunském azylovém systému jsou systematické nedostatky a rovněž bylo odkazováno na situaci v souvislosti s onemocněním COVID-19. Obdobné námitky jako nedůvodné správní soudy již vypořádaly opakovaně. Stalo se tak např. v rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2021, č.j. 1 Azs 512/2020-25, jehož závěry jsou známy jak zástupci žalobce, tak žalovanému. Zástupce žalobce totiž námitky obecného rázu vznáší opakovaně.
26. K tomu zdejší soud uvádí, že povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27). To se však týká především azylového řízení.
27. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval a zabýval se jí především v prvním rozhodnutí o zajištění na stranách 3 a 4. Ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k zásadním systémovým nedostatkům.
28. Soud taktéž přihlédl k tvrzení žalobce v rámci podání vysvětlení, během nějž žalobce ke svému pobytu v Rumunsku uvedl, že tam pobýval v azylovém zařízení. Jeho cílem bylo nejspíš Německo a i přesto, že v návratu do Rumunska mu nic nebrání, vrátit se tam nechce. Z jeho vysvětlení nevyplývá (viz shora), že by k žádosti o azyl byl v Rumunsku nucen, či že by vůbec o toto nežádal.
29. Soud nedospěl k závěru, že by obtíže žadatelů v Rumunsku, které mohou představovat bariéry v integraci a jejich ztížená materiální situace, dosahovaly takové intenzity, že by je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen Úmluva) a čl. 4 Listiny základních práv EU.
30. K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“), lze vycházet z rozsudku ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, ze dne 4. 11. 2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná

osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09, ze dne 21. 1. 2011, vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímacím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrácena může být vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu, v dané přijímací zemi. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní situace dané osoby.

31. Spornou otázkou je rozsah a kvalita posouzení stavu rumunského azylového systému na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, kterou provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí pro potřeby řízení o zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Dle tohoto ustanovení mimo jiné platí, že: *„Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým (pozn. lépe systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“* Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie stanoví: *„Nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.“*
32. Při výkladu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr vyslovil, že *„[...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“* Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému

státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].

33. Zkoumáním stavu azylového systému jiného členského státu v řízení o zajištění se zabýval již Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 – 54, uvedl: „*V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. V takové situaci nepochybně nelze po žalované spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešila zevrubně a detailně. Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaná povinná zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. (...) Nejvyšší správní soud doplňuje, že teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné.*“ Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s nařízením Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87).
34. Obdobnými námitkami, které uplatnil žalobce v žalobě a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20 (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „*nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu*“. Tento závěr byl následně převzat i v dalších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 7. 8. 2018, č.j. 6 Azs 117/2018-26 či usnesení ze dne 14. 5. 2020, č.j. 3 Azs 275/2019-33). Soud na tuto ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu odkazuje.
35. V rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č.j. 2 Azs 33/2018-20, bod. 15 NSS uvedl, „... že v řízení o (prodloužení) zajištění cizince nelze po žalovaném rozumně požadovat, aby prováděl rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být cizinec předán. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaný v řízení o (prodloužení) zajištění musí vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. V posuzovaném případě stěžovatel při podání vysvětlení dne 17. 9. 2017 nesdělil, že by měl jakékoli výhrady k některým členským státům v otázce jejich azylového

systemu. Důvodem jeho vycestování s cílem dostat se do Německa a tam požádat o azyl byly špatné ekonomické podmínky v zemi původu. Jelikož stěžovatel žádné výhrady či obavy nesdělil, vycházela žalovaná především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých plynulo, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (jak tomu bylo v minulých letech například v případě Řecka, které v důsledku významného nárůstu přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu nebylo schopno zajistit řádný průběh azylového řízení).“

36. K tomu soud dodává, že žalobce v podání vysvětlení dne 16. 2. 2021 neuvedl, že by v Rumunsku měl jakékoli problémy, či že by mu azyl byl vnucen. Z jeho výpovědi se spíše podává, že o azyl požádal pro to, aby mohl být volný a mohl pokračovat dál v cestě do Německa. Tato jeho výpověď, která se soudu jeví jako logická a spontánní, přičemž nic nesvědčí o jakýchkoli nepravostech, pak zcela kontrastuje se tím, co jeho právní zástupce koncipoval jako doplněná žalobní tvrzení ve vztahu k rumunskému azylovému systému, včetně dalších výhrad k tomu, jak je o žadatele o azyl v Rumunsku dále postaráno.
37. Žalobce dále tvrdí, že jeho předání do příslušného členského státu EU je nepravděpodobné, nemožné či nesprávné, a to vzhledem ke stávající situaci způsobené pandemií koronaviru SARS CoV-2 způsobujícího nemoc COVID-19. Krajský soud v první řadě podotýká, že je mu známo z úřední činnosti, že řada členských států EU v minulosti přistoupila k pozastavení či uvažovala o zastavení tzv. dublinských transferů (např. SRN). Nicméně na úrovni EU nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by znemožňovalo obecně dublinská přemístění provádět.
38. Soudu je rovněž známo, že Evropská komise vydala pod zn. C (2020) 2516 doporučující materiál s názvem COVID-19 COMMUNICATION FROM THE COMMISSION – COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement, v němž zásadně doporučuje, aby členské státy pokračovaly v provádění dublinského nařízení. Zároveň je povinností členských států zvážit, zda situace v přijímacím členském státě je takového rázu, aby umožňovala předání cizince či více cizinců bez zásadnějšího významného zatížení zdravotního systému daného státu. Soudu není známo, že by Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o zastavení provádění dublinských transferů po dobu trvání nouzového stavu či souvisejících opatření na ochranu veřejného zdraví. Situace v rámci celé Evropy je velice proměnlivá.
39. Krajský soud z tohoto doporučení nedovozuje, že obecně vzato není z důvodu potencionální neuskutečnitelnosti přemístění žalobce možno užít institutu zajištění za účelem předání do příslušného členského státu v dublinském řízení. Je jisté možno usuzovat, že v konkrétních případech takové okolnosti nastanou a za této situace je třeba v duchu restriktivního výkladu zajištění cizince propustit na svobodu, in eventum ošetřit jeho setrvání do doby přemístění jiným způsobem. Nicméně krajský soud takové okolnosti v předmětné věci nespatřuje. Žalobce je mladý muž, podle svého tvrzení zdravý a nepatří tak do rizikové skupiny obyvatel, zejména ohrožených nemocí COVID-19. O faktické neuskutečnitelnosti dublinského transferu do Rumunska ve lhůtě 6 týdnů od akceptace žádosti nebo od vydání konečného rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek (čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin

III) nesvědčily v tomto případě žádné konkrétní indicie. Koneckonců o připravenosti Rumunska převzít žalobce svědčí i jeho akceptace, která byla doručena žalovanému po vydání napadeného rozhodnutí.

40. Obdobně ani citované doporučení UNHCR (*Praktická doporučení a osvědčená praxe pro řešení otázek ochrany v kontextu pandemie nemoci COVID-19*) neznamena pro členské státy zákaz dublinských transferů, ale jen doporučení pro vytvoření a zajištění specifických podmínek, za nichž mají být přemístění realizována.
41. K možným překážkám přemístění v souvislosti s COVID-19 se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 20. 11. 2020, č.j. 2 Azs 134/2020-29, kde uvedl: „Za „obvyklých“ okolností (lze-li v pandemii nemoci COVID-19 o něčem takovém hovořit) ani opatření směřující k potlačení této choroby, kvůli nimž je činnost státních orgánů konkrétního členského státu, včetně azylových procedur, utlumena či modifikována, nevedou ke vzniku systémových nedostatků přijímacího systému tohoto státu. Něco takového by připadalo v úvahu teprve v situaci všeobecného rozvratu zdravotnictví. Ten by musel vést k faktickému ochromení výkonu státní moci daného státu v míře vysoce převyšující obecnou (obvyklou, tj. v členských státech se v dané době převážně vyskytující) míru ztížení životních podmínek, kterou s sebou pandemická situace a s ní spojená obvyklá omezující opatření v podmínkách členských států EU přinášejí. Žadatel o azyl, a to i osoba starší, jakou je žalobce, je obecně vzato povinen sdílet s členským státem, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III, i obecné obtíže, jež tento stát postihnou, včetně těžkostí v azylových procedurách, nepřesáhnou-li míru, která by se dala již považovat za nesnesitelnou. Takovými těžkostmi, jež je třeba zásadně snášet, mohou být i obtíže spojené se zajištěním bydlení, větší zdlouhavostí administrativních procedur a menším komfortem azylového poradenství či jiné asistence, již azylový systém daného členského státu (u žalobce Francie) žadatelům o azyl poskytuje. Pandemická situace tedy zásadně nemůže být důvodem pro faktickou obecnou sistaci pravidel pro přemísťování plynoucích z nařízení Dublin III“.
42. Ze shora uvedených závěrů, čerpaných z aktuální judikatury NSS, jež dává obraz o aktuální situaci jak v Rumunsku, tak i o obtížích způsobených pandemií COVID-19 soud dovozuje, že žalobě nelze dát za pravdu. Žalobní námitky byly formulovány spíše obecně, a tedy krajský soud na ně mohl reagovat opět jen v obecné rovině, pokud to vůbec bylo na místě, neboť soud má především posuzovat případný konkrétní zásah do práv žalobce.
43. Soud dále uvádí, že nezjišťoval skutečnosti z cizojazyčných listin, které zástupce žalobce předložil spolu s doplněnou žalobou (zpráva AIDA – Country Report: Romania – update 2019). Soudní řízení je vedeno v českém jazyce a zástupce žalobce na základě minulých komunikací se soudem si byl vědom toho, že soud cizojazyčné listiny překládat nebude. Měl možnost tyto sám opatřit překladem, což však neučinil. Zjištěné skutečnosti shora popsané dle soudu postačují dostatečně k posouzení dané věci. Ostatně žalobce podstatné skutečnosti vyplývající z této zprávy shrnul do žalobních námitek, s nimiž se krajský soud shora vypořádal. Tyto skutečnosti potvrzují závěry, že azylový systém v Rumunsku trpí celou řadou nedostatků, které však nedosahují intenzity rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Za uvedené situace by bylo provedení důkazu zprávou přesahující svým rozsahem více než 150 stran textu nadbytečné a nevhodné.
44. Soud tak má za to, že podmínky pro zajištění žalobce dle § 129 zákona o pobytu cizinců byly naplněny a v době vydání rozhodnutí trvaly. Žalobní námitky žalobce nejsou

důvodné a z části fakticky pozdě nadnesené. Rozhodnutí žalovaného má soud za přezkoumatelné, o čemž svědčí i to, že žalobce na toto mohl reagovat podanou žalobou. Žaloba proto byla zamítnuta.

45. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 a 4 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
46. S ohledem na to, že byl žalobci pro řízení před soudem ustanoven zástupce, byly jeho odměna a výdaje stanoveny v souladu s ust. § 35 odst. 8 s.ř.s., kdy výdaje a odměnu za zastupování hradí stát. V souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „*vyhl. č. 177/1996 Sb.*“) byly odměna a výdaje stanoveny takto. Odměna advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby) podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., po 3.100 Kč ve výši 6.200 Kč. Paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 2 úkony právní služby podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po 300 Kč ve výši 600 Kč. Celkově odměna advokáta činí 6.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce